

Sygn. akt XXI Pa 64/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dorota Czyżewska (spr.)
Sędziowie:	SO Grzegorz Kochan SR del. Katarzyna Szaniawska-Stejblis
Protokolant:	sekr.sądowy Agnieszka Walczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 maja 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa J. S.

przeciwko Ministerstwu Obrony Narodowej w W.

o odprawę emerytalną

na skutek apelacji wniesionej przez obie strony

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy - Śródmieścia VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie

z dnia 25 października 2017 roku sygn. akt VIII P 584/17

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt II i III w ten sposób, że zasądza od Ministerstwa Obrony Narodowej w W. na rzecz J. S. kwotę 20.912,04 (dwadzieścia tysięcy dziewięćset dwanaście 4/100) złotych wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości ustawowej od 1 maja 2017 r. do dnia zapłaty tytułem odprawy emerytalnej oraz kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego;

2. oddala apelację pozwanego;

3. zasądza od Ministerstwa Obrony Narodowej w W. na rzecz J. S. kwotę 1380 (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej, w tym kwotę 1350 (jeden tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Katarzyna Szaniawska-Stejblis Dorota Czyżewska Grzegorz Kochan

Sygn. akt XXI Pa 64/18

UZASADNIENIE

Pozwem z 28 czerwca 2017 r. J. S. złożył pozew przeciwko Ministerstwu Obrony Narodowej, w którym żądał zasądzenia kwoty 41.800 złotych tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2017 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wyrokiem z 25 października 2017 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w punkcie pierwszym - zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 20.912,04 zł brutto tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2017 r. do dnia zapłaty; w punkcie drugim - oddalił powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie trzecim - koszty postępowania między stronami wzajemnie znosi.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód został zwolniony z zawodowej służby wojskowej z dniem 31 stycznia 2008 r., a z dniem 1 lutego 2008 r. Wojskowe Biuro Emerytalne w W. przyznało mu emeryturę wojskową. Na podstawie art. 94 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych otrzymał wówczas odprawę.

W dniu 1 lutego 2008 r. powód nawiązał z pozwanym stosunek pracy w ramach służby cywilnej, zaś wskutek wypowiedzenia umowy dokonanej przez pracownika, stosunek pracy ustał w dniu 30.04.2017 r.

W dniu 27 kwietnia 2017 r. powód złożył do pracodawcy wnioski o wypłatę odprawy emerytalnej, wskazując, że jego stosunek pracy ustanie z dniem 1 maja 2017 r. a on przejdzie na emeryturę.

Pozwany odmówił wypłaty świadczenia.

Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 6.970,68 zł brutto.

Sąd Rejonowy zważył, że co do zasady roszczenie jest uzasadnione.

W ocenie Sądu pierwszej instancji rację miała strona powodowa, wskazując, iż okres służby wojskowej nie jest okresem zatrudnienia i dlatego nie jest tożsamym świadczeniem przewidziane w ustawie z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych nazwane „odprawą” ze świadczeniem wskazanym w ustawie o służbie cywilnej. Wskazano, że istnieją duże różnice między tymi świadczeniami, dotykające ich istoty.

Sąd Rejonowy przytoczył treść art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, zgodnie z którym żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej przysługuje, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5, odprawa w wysokości:

- 1) po roku służby - 100%,
- 2) po pięciu latach służby - 200%,
- 3) po dziesięciu latach służby - 300%

- kwoty uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym, należnego w ostatnim dniu pełnienia służby.

2. Wysokość odprawy, o której mowa w ust. 1 pkt 3, ulega zwiększeniu o 20% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym za każdy rok zawodowej służby wojskowej pełnionej ponad dziesięć lat, nie więcej jednak niż do wysokości 600%.

3. Do okresu zawodowej służby wojskowej, o którym mowa w ust. 1 i 2, zalicza się okresy pełnienia nieprzerwanej czynnej służby wojskowej, z wyłączeniem okresów zawieszenia w czynnościach służbowych lub tymczasowego

aresztowania, chyba że prawomocnym orzeczeniem postępowanie karne lub dyscyplinarne, będące przyczyną zawieszenia lub aresztowania, zostało umorzone bądź żołnierz został uniewinniony na podstawie prawomocnego wyroku lub orzeczenia o uniewinnieniu w postępowaniu dyscyplinarnym.

4. Żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej wskutek upływu terminu wypowiedzenia stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej dokonanego przez właściwy organ lub niewyznaczenia na stanowisko służbowe w czasie pozostawania w rezerwie kadrowej albo niewyznaczenia na stanowisko służbowe na kolejną kadencję, przysługuje odprawa w wysokości:

1) 600% uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym – w przypadku pełnienia służby stałej;
2) wynikającej z ust. 1 i 2, z tym, że za dzień zwolnienia z zawodowej służby wojskowej przyjmuje się ostatni dzień okresu, na jaki zawarto kontrakt – w przypadku pełnienia służby kontraktowej.

5. Żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej na podstawie art. 111 pkt 1, 6, 15 i 16 albo wskutek wypowiedzenia przez żołnierza stosunku służbowego zawodowej służby wojskowej, jeżeli pełnił on zawodową służbę wojskową przez okres krótszy niż dziesięć lat - przysługuje 50% kwoty odprawy, o której mowa w ust. 1 i 2.

6. Odprawa nie przysługuje żołnierzowi zwolnionemu z zawodowej służby wojskowej na podstawie art. 111 pkt 11-14.

Wskazano również, że zgodnie z art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, członkowi korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub na emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

Analiza powyższych przepisów doprowadziła Sąd Rejonowy do wniosku, iż nie są to tożsame świadczenia. Po pierwsze dotyczą dwóch innych płaszczyzn – jedno dotyczy zawodowej służby żołnierza, a drugie dotyczy stosunku pracy. Ponadto, świadczenie dotyczące stosunku pracy jest uzależnione od przejścia pracownika na rentę lub emeryturę, podczas, gdy drugie świadczenie w ogóle jest niezależne od tych okoliczności. Jest to niezwykle ważna okoliczność, bowiem świadczy o tym, że ustawodawca unormował świadczenie odprawy dla żołnierzy zawodowych w oderwaniu od renty czy emerytury, a istotny jest sam fakt odejścia ze służby. W ocenie Sądu Rejonowego nie było zatem żadnych podstaw, aby uznać w świetle przepisów prawa, że otrzymanie jednego z tych świadczeń wyklucza możliwość otrzymania drugiego z nich, bądź ma wpływ na wysokość świadczenia.

Sąd Rejonowy wskazał, że w bogatym orzecznictwie sądowym i sądowno - administracyjnym ugruntowane jest stanowisko, iż okres służby zawodowej żołnierza nie jest stosunkiem pracy i nie może być traktowany jak okres zatrudnienia. Żołnierz bowiem nie jest pracownikiem, podlega innemu reżimowi prawnemu niż pracownicy, odmiennie też wygląda możliwość odwoływania się żołnierza od decyzji dotyczących jego służby. Wskazano, że powód zasadnie zatem żądał wypłaty odprawy na podstawie ustawy o służbie cywilnej. Niemniej jednak, w ocenie Sądu Rejonowego rację miała strona pozwana, która wskazała na nieprawidłową wysokość, jakiej powód żądał. Powód uważał, że należna mu jest odprawa w wysokości takiej, jak gdyby przepracował w służbie cywilnej 20 lat. Powołał się przy tym na przepis art. 94 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej, który przewiduje zaliczanie do okresu pracy w służbie cywilnej, od którego zależy wysokość odprawy emerytalnej, wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia i inne okresy, od których zależą uprawnienia pracownicze. Zaznaczono jednak, że zgodnie z przepisami prawa, okres służby wojskowej nie był okresem zatrudnienia (o czym powyżej). W ocenie Sądu Rejonowego brak jest także jakichkolwiek podstaw prawnych, przepisów, które pozwalałyby na zaliczenie tego okresu do okresów, od których zależy wysokość świadczeń pracowniczych. Zaznaczono, że okoliczność, iż wcześniej pracodawca zaliczał powodowi okres służby wojskowej do obliczania wysokości różnych świadczeń, nie może stanowić podstawy do uznania, że takie działania są rzeczywiście oparte na przepisach prawnych.

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art. 94 ustawy o służbie cywilnej wysokość należnej powodowi odprawy wyniosła kwotę równą trzymiesięcznemu wynagrodzeniu powoda. W takiej też wysokości sąd zasądził odprawę dla powoda od strony pozwanej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia następnego po dniu ustania stosunku pracy, biorąc również pod uwagę fakt, iż powód zwrócił się do pracodawcy jeszcze przed ustaniem stosunku pracy o wypłatę tego świadczenia.

W pozostałym zakresie Sąd Rejonowy oddalił roszczenie.

W związku z tym, iż każda ze stron po części wygrała, jak i przegrała sprawę, na podst. art. 100 k.p.c., sąd zniósł wzajemnie między stronami koszty postępowania.

Apelację od wyroku złożyły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w zakresie punkt II oraz III, wnosząc o zmianę zaskarżonej części wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda pozostałej kwoty dochodzonej powództwem tj. 20.887,96 zł brutto wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1maja 2017 r. r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego przez Sądem I instancji według norm prawem przypisanych.

Powód zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 121 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 301 § 1 i 2 Kodeksu pracy oraz w zw. z art 94 ust 2 ustawy o służbie cywilnej poprzez jego niezastosowanie, co przełożyło się na uznanie, że okres pełnienia zawodowej służby wojskowej nie wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, kiedy w rzeczywistości wskazany okres zaliczany jest do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem.

Pozwany zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w zakresie punktu I wyroku oraz w odniesieniu do wzajemnego zniesienia kosztów postępowania pomiędzy stronami, orzeczonego w punkcie III, jako zależnym od rozstrzygnięcia merytorycznego i podlegającym zmianie w przypadku oddalenia powództwa w całości. Pozwany wniósł o uwzględnienie apelacji, zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w części dotyczącej zapłaty odprawy emerytalnej przez pozwanego na rzecz powoda oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, z uwzględnieniem kosztów apelacji, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2017 r., poz. 1889, z późn. zm.) przez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem prawa do uzyskania odprawy emerytalnej przez powoda, który przeszedł na emeryturę wojskową w związku z ustaniem stosunku służbowego, a nie jak wskazuje powołany przepis, nadając prawo do odprawy emerytalnej w przypadku przejścia na emeryturę w związku z ustaniem stosunku pracy oraz art. 94 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1726, z późn. zm.) o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych poprzez uznanie, że odprawa uzyskana przez powoda na podstawie określonej powołanym przepisem nie ma charakteru odprawy emerytalnej, w sytuacji, gdy zwolnienie z zawodowej służby wojskowej wiąże się z przejściem na emeryturę wojskową.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy zważył, co następuje:

apelacja pozwanego podlegała oddaleniu. Apelacja powoda jako zasadna została uwzględniona.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji poczynione w toku postępowania i przyjmuje je za własne. Sąd Rejonowy w sposób wyczerpujący zgromadził materiał dowodowy i wszechstronnie rozważył wszystkie przeprowadzone dowody. Poza kwestią wysokości należnej powodowi odprawy i kosztów zastępstwa procesowego, prawidłowo dokonano także ustalenia stanu prawnego, właściwego dla zawisłego sporu oraz jego wykładni, a dokonana subsumpcja doprowadziła do prawidłowego rozstrzygnięcia niniejszej sprawy co do zasadności roszczenia. W pozostałym zakresie orzeczenie podlegało zmianie.

Na wstępie należy odnieść się do kwestii zasadniczej dla rozstrzygnięcia sprawy tj. czy Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że powodowi przysługiwała odprawa emerytalna ze zgodnie z art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, pomimo tego, że otrzymał wcześniej odprawę wojskową na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. W rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego we wskazanym zakresie pozwany upatruje naruszenie art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej przez błędną wykładnię oraz niewłaściwe zastosowanie skutkujące uznaniem prawa do uzyskania odprawy emerytalnej przez powoda, który przeszedł na emeryturę wojskową w związku z ustaniem stosunku służbowego, a nie jak wskazuje powołany przepis, nadając prawo do odprawy emerytalnej w przypadku przejścia na emeryturę w związku z ustaniem stosunku pracy oraz art. 94 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 11 września 2003 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1726, z późn. zm.) o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych poprzez uznanie, że odprawa uzyskana przez powoda na podstawie określonej powołanym przepisem nie ma charakteru odprawy emerytalnej, w sytuacji, gdy zwolnienie z zawodowej służby wojskowej wiąże się z przejściem na emeryturę wojskową. Ze stanowiskiem pozwanego nie można jednak się zgodzić. Sąd Okręgowy podziela rozważania dokonane w omawianym zakresie przez Sąd Rejonowy. Takie samo stanowisko wyraził także Sąd Najwyższy, który rozpatrywał już tożsame zagadnienie. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015 r., I PK 1/15 (Legalis numer 1396461) wskazano, że żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w związku z art. 17 ustawy o uposażeniu żołnierzy (w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2004 r.), nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ § 1 KP. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza - na podstawie art. 92¹ § 2 KP - prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika. Nie można przy tym również podzielić stanowiska pozwanego, zgodnie z którym, ponieważ zwolnienie powoda z zawodowej służby wojskowej wiązało się z przejściem na emeryturę wojskową, odprawa uzyskana przez powoda ma charakter odprawy emerytalnej. Nie ma racji pozwany, że istotne jest to, czy w danym przypadku istnieje związek funkcjonalny pomiędzy zwolnieniem ze służby a przejściem na emeryturę. Również co do tego odniósł się Sąd Najwyższy we wskazanym orzeczeniu. Zaznaczono w nim, że błędne jest stanowisko, zgodnie z którym przejście żołnierza na emeryturę wojskową po zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej nadaje odprawie przewidzianej w art. 17 ustawy o uposażeniu żołnierzy charakter odprawy emerytalnej. Sąd Najwyższy wskazał, że z przepisu tego, odczytywanego w powiązaniu z art. 75-79 i art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jasno wynika, że odprawa ta przysługiwała niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby (mogła być również przyznana w obniżonej wysokości w przypadku zwolnienia ze służby wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) - art. 17 ust. 6 zdanie drugie ustawy o uposażeniu żołnierzy), a jej wysokość uzależniona była przede wszystkim od długości okresu służby (wysługi). Świadczenie to miało zatem charakter gratyfikacji za odbytą służbę, a nie rekompensaty za utratę zatrudnienia wykonywanego w ramach stosunku służby w związku z nabyciem uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego. Sąd Najwyższy wyraźnie podkreślił również, że nie można przyjąć, że przedmiotowa odprawa zmienia swój charakter i funkcję w zależności od tego, czy po zwolnieniu ze służby wojskowej żołnierz zawodowy nabywa uprawnienia emerytalne i z nich korzysta. Rozważania Sądu Najwyższego były dokonywane na gruncie poprzednio obowiązującej ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych z dnia 30 czerwca 1970 r., jednakże aktualnie obowiązująca ustawa nie zmieniła charakteru świadczenia. Art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych również nie uzależnia prawa do odprawy od przyczyn zwolnienia ze służby. Należy zatem przyjąć za Sądem Najwyższym, że świadczenie to jest formą gratyfikacji za odbytą służbę, bez względu na to czy zwolnienie ze służby następuje w związku z nabyciem uprawnień emerytalnych i korzystania z nich.

Mając na uwadze powyższe należało uznać, że Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił, że powodowi przysługiwała odprawa emerytalna ze zgodnie z art. 94 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, pomimo tego, że otrzymał wcześniej odprawę wojskową na podstawie art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 11.09.2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, w związku z czym zarzuty pozwanego w tym zakresie okazały się niezasadne.

Sporna była jednak również kwestia wysokości należnej powodowi odprawy emerytalnej. Sąd Rejonowy nie podzielił stanowiska powoda, zgodnie z którym do okresu pracy w służbie cywilnej, od której uzależniona jest wysokość odprawy, należy doliczyć okres odbywania służby wojskowej. Z tej przyczyny powód zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 121 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w zw. z art. 301 § 1 i 2 Kodeksu pracy oraz w zw. z art. 94 ust. 2 ustawy o służbie cywilnej poprzez jego niezastosowanie, poprzez uznanie, że okres pełnienia zawodowej służby wojskowej nie wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, kiedy w rzeczywistości wskazany okres zaliczany jest do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem. Zarzut ten okazał się zasadny. Ze wskazanych przez powoda przepisów wynika bowiem, że okres odbywania służby wojskowej powinien być wliczony do stażu pracy powoda, od którego zależy wysokość odprawy emerytalnej. Zgodnie z art. 94 ustawy o służbie cywilnej z dnia 21 listopada 2008 r. członkowi korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia (ust. 1). Natomiast do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze (ust. 2). Sąd Rejonowy bardzo wybiórczo potraktował zatem przywołany przepis, stwierdzając, że okres służby wojskowej nie był okresem zatrudnienia. Sąd ten nie zauważył, że jest w nim mowa również o „innych okresach”. Okresy te nie muszą przy tym być okresami zatrudnienia pracowniczego, bowiem nie byłoby sensu ich wyróżniania. Gdyby chodziło tylko o zatrudnienie w rozumieniu przepisów kodeksu pracy ustawodawca poprzestałby na wskazaniu, że „wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia”. Dodanie, że do stażu pracy wlicza się również „inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze” jednoznacznie świadczy o tym, że okresy te nie muszą być okresami zatrudnienia. Sąd pierwszej instancji mylił się również co do tego, że brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych, które pozwalałyby na zaliczenie okresu służby wojskowej powoda do okresów, od których zależy wysokość świadczeń pracowniczych. Sąd Rejonowy nie wziął pod uwagę treści art. 301 k.p. oraz art. 121 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych z dnia 11 września 2003 r. Zgodnie z pierwszym z nich, szczególnie uprawnienia związane ze stosunkiem pracy osób powołanych do czynnej służby wojskowej i zwolnionych z tej służby normują przepisy o powszechnym obowiązku obrony Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (§ 1). Okres czynnej służby wojskowej wlicza się do okresu zatrudnienia w zakresie i na zasadach przewidzianych w przepisach, o których mowa w § 1 (§ 2). Natomiast zgodnie z art. 121 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych z dnia 11 września 2003 r., okres pełnienia zawodowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem. Na tej podstawie należało zatem uznać, że okres pełnienia przez powoda zawodowej służby wojskowej powinien być uwzględniony w okresie pracy powoda, dającym mu prawo do odprawy emerytalnej w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, o której mowa w ust. 1 art. 94 ustawy o służbie cywilnej. Skoro bowiem w odrębnych przepisach ustawodawca przewidział, że okres pełnienia zawodowej służby wojskowej wlicza się pracownikowi do okresu zatrudnienia w zakresie wszystkich uprawnień związanych z tym zatrudnieniem, nie ma podstaw do wyłączenia z tych uprawnień odprawy emerytalnej przewidzianej w art. 94 ustawy o służbie cywilnej. Powodowi należała się odprawa emerytalna w wysokości sześciokrotności wynagrodzenia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił punkt drugi zaskarżonego wyroku w ten sposób, że w miejsce oddalenia powództwa w pozostałym zakresie zasądził na rzecz powoda kwotę 20.912,04 zł. Ostatecznie zatem na rzecz powoda zasądzono odprawę emerytalną w wysokości sześciokrotności miesięcznego wynagrodzenia. Odsetki za opóźnienie w wysokości ustawowej od kwoty 20.912,04 zł zasądzono na podstawie art. 481 § 2 k.c.

Konsekwencją wskazanej wyżej zmiany wyroku Sądu Rejonowego była zmiana również w zakresie orzeczenia o kosztach procesu. Skoro bowiem powód wygrał sprawę w całości, nie było podstaw do zniesienia kosztów pomiędzy stronami. Zmieniając zaskarżony wyrok w tym zakresie, Sąd Okręgowy zasądził koszty procesu zgodnie z art. 98 k.p.c.,

w całości na rzecz powoda. Na koszty te składało się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego powoda będącego adwokatem ustalone zgodnie regulacją § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Na tej samej podstawie zostały zasądzone koszty procesu w instancji odwoławczej. Na koszty te składało się wynagrodzenie pełnomocnika powoda ustalone zgodnie regulacją § 2 pkt 5 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłata od apelacji.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.